# Skandinaviens Stjerne.

## Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

19. Aarg. Nr. 6. *Den 15 Decbr. 1869.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.


## Den 39te Halvaarsconference for Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige,

afholdt i det nye Tabernakel i Salt Lake City Onsdagen den 6te Octbr. 1869, Formiddag Kl. 10.

(Fra „Deseret News.")

(Fortsat fra Side 72.)

Torsdagen den 7de October Eftermiddag Kl. 2.

Forsamlingen kaldtes til Orden af Præs. Brigham Young.

Tabernaklets Chor sang: „Sweet is the work, my God, my King."

Bøn af Ældste Samuel W. Richards.

Søster Careless sang: „Little Footsteps" understøttet af Choret.

Ældste Orson Pratt talte. Vore Fædre, som indstiftede vort Lands Grundlov, fastsatte deri, at alle Folk, som levede indenfor denne Regjerings Omraade, skulde nyde den ufravigelige Rettighed, at dyrke Gud overeensstemmende med deres Samvittigheds Bydende. I gamle Dage, under den mosaiske Lov, bleve de, der ikke holdte Sabbathen hellig, straffede med Døden, og skjøndt Grundloven ikke tillader os at udøve en saadan Straf, have vi dog Rettighed til at helligholde Sabbathen som vi ønske.

Gud skabte Mennesket og gav det Love, hvorefter det skulde rette sig, og gav Manden en Medhjælper for at Mennesket kunde manfoldiggjøres, samt nedlagde i Mand og Qvinde det udødelige Princip Kjærlighed til hinanden, paadet at den store Hensigt at mangfoldiggjøres kunde opnaaes. Han gav ogsaa Love angaaende Anvendelsen af denne Kjærlighed, nemlig: Loven om Ægteskab. Evigt Ægteskab var den første Forening af Kjønnene, som vi have nogen Kundskab om. Adam og Eva vare evige Væsener, og da Gud gav Eva til Adam, gav han ham hende til Hustru for evigt. Døden, formedelst Syndefaldet, sonderrev disse

To, som vare blevne forenede, men Herren havde lagt en Plan til Forløsning, hvorved de kunde blive gjenforenede. Dette er den sande Ægteskabsorden, men Menneskene ere gaaede bort derfra. Vi høre aldrig i den nuværende Tidsalder, at Folk tale om Ægteskab for evig Tid, de blive kun viede for det korte Tidsrum som Dødeligheden varer. Hvorledes bliver det i Opstandelsen? Kommer Mennesket frem med alle Mandens og Qvindens Egenskaber? Hvis den samme Kjærlighed existerede før og efter Syndefaldet, vil den da ikke vedblive at existere i Fremtiden? Gud har anordnet, at den høieste Skabning skal leve sammen i Familie Orden, med den Magt at forøge og frembringe evige Væsener. Naar den Hoiestes Hellige komme frem paa Opstandelsens Morgen, ville de have Kjærlighedens og Venskabets Egenskaber ligesom her, men i langt større Fuldkommenhed, og langt bedre skikkede til at indtage Stillingen som Mand og Hustru. Der gives Andre, som ikke ville naae til denne herlige Stilling, og som ikke ville faae det Privilegium at formere deres Afkom gjennem Evigheden. Saadanne ville ikke opnaae Herlighedens Fylde.

Til de Fremmedes Veiledning vil jeg sige, at Guds Folk have i alle Tidsaldere i Almindelighed øvet Fleerkoneri, saaledes Abraham, hvem Gud bifaldt, at han tog flere end een Hustru. Herren tillod Jacob at tage 4 Hustruer paa engang, som alle vare hans lovmæssige Hustruer. For at bevise, at Herren bifaldt Jacobs Fleerkoneri, kunne vi henvise til, at han hørte hans anden Hustrues Bøn ligesaa godt som han vilde have hørt den førstes. Førstefødselsretten blev given til Joseph, uagtet han var den anden Hustrues Søn. I Mose Dage bifaldt Gud Fleerkoneri, thi Moses havde to Hustruer. Hvis Folk i denne Tid have den rette Tanke med Hensyn til Fleerkoneri, hvorledes kunde da Moses, som havde flere Hustruer, vove at gaae op paa Sinai Bjerg og tale med den Almægtige. Herren bifaldt ikke alene Fleerkoneri, men velsignede saadanne Hustruer og deres Afkom. I gamle Dage gav Herren en Lov om at lade faste Eiendomme gaae i Arv til Familien og ikke til Fremmede, saaledes at naar en Mand døde uden Afkom, skulde den Afdødes Broder ægte hans Hustru for at hun kunde faae Afkom. Israels Propheter og Konger øvede Fleerkoneri. En af de Sidstnævnte — David — blev af Gud kaldet en Mand efter hans eget Hjerte. Førend David blev ophøiet til Israels Throne gav Herren ham otte Hustruer, og endda meente Herren, at han ikke havde Hustruer nok, thi han gav ham derefter alle Sauls Hustruer. Derefter overtraadte David, men hans Forbrydelse bestod ikke i at han var Fleerkonerist, men i at han tog en anden Mands Hustru og begik Ægteskabsbrud; dette var en Vederstyggelighed for Herren, men den samme Qvinde blev senere ægteviet til ham, og Salomon var som saadan ikke, som Mange ville antage, et uægte Barn, thi hvis dette var Tilfældet, kunde han ikke være kommen ind til Herrens Forsamling, selv indtil det tiende Led, eller blive ophøiet til at være Konge over Israel.

Mange, som modarbeide Læren om Fleerkoneri, henvise til Mormons Bog for at understøtte deres Paastande, men skjøndt Gud sagde, som nedskreven i Jacobs Bog, at David og Salomon gjorde sig skyldige i Vederstyggeligheder, bestode disse ikke i, at de havde flere Hustruer, hvilke de retmæssig havde ægtet, men deri, at de ulovlig havde taget nogle. I 1832 sagde Propheten Joseph til endeel Hellige, at han allerede havde adspurgt Herren angaaende Fleerkoneri og at Herren

havde svaret ham, at det var et sandt Princip, men Tiden til at øve det var endnu ikke kommen. Da Tiden til at øve dette Princip kom, blev det aabenbaret til Propheten Joseph, og denne Aabenbaring blev given i 1843, og er for længe siden bleven offentliggjort for Verden. Hvis alle Jordens Indbyggere vare retfærdige og Antallet af Mænd og Qvinder nøiagtigt var det samme, vilde der ikke være nogen Nødvendighed til at øve dette Princip. Den Lov, som paalagde Menneskene at leve i ugift Stand, samt Loven om kun at have een Hustru, havde deres Udspring i Rom og have foraarsaget stor Misligheд i Kjønnenes Antal. Statistiker fra forskjellige Steder paa Jorden udvise et større Antal Qvinder end Mænd. Hvad skal man gjøre ved de overflødige Qvinder? Paa de Steder jeg har hentydet til, have de vedtaget Love, som forbyde dem at giftes, thi det er ikke tilladt at blive viet til en Mand, som allerede har en Hustru. Vi agte at udføre Guds-Villie i dette som i alle andre Punkter. Maa Gud styrke os dertil. Amen.

Forsamlingen og Choret sang: „We thank thee, O God, for a Prophet.“

Conferencen sluttedes til Kl. 10 næste Dags Formiddag.

Bøn af Biskop E. D. Woolley.

---

Fredag Formiddag Kl. 10.

Conferencen kaldtes til Orden af Præsident Brigham Young.

Choret sang: „Come ye that love the Lord.“

Bøn af Ældste Wilford Woodruff.

Choret sang: „Wake Æolian Lyre.“

Ældste Charles C. Rich sagde: Det er en uvurdeerlig Velsignelse at leve under den Almægtiges directe Veiledning. Denne Velsignelse kunde hele Verden nyde, hvis den var villig til at modtage den. Herren har aldrig fordret Noget af os, uden at det vil føre os til Salighed. Den Uddeling, under hvilken vi leve, er forskjellig fra alle tidligere Uddelinger. Det fordres af os, at vi skulle opbygge Guds Rige, saaledes at det bestandig kan forblive paa Jorden. Hvis vi skulde bygge et Huus for en Anden, vilde vi antage, at han, for hvem Huset skulde bygges, vilde dictere, hvorledes han vilde have det bygget, og ligesaadan er det med Hensyn til Guds Rige. Der findes Folk, som ikke ville give deres Samtykke til at Retfærdighed oprettes paa Jorden. Dette er ikke vore Følelser, dog der gives Leilighed for os til at blive mere forenede end vi ere. Vi have ligesaa god Leilighed dertil som Enochs Folk eller noget andet Folk, som nogensinde levede paa Jorden, har havt. Vi skulle være forsigtige med at dadle Herrens Tjenere eller dadle noget Princip, som Herren har aabenbaret. Jeg føler taknemmelig for, at jeg levede i Propheten Josephs Dage, at jeg var forenet med ham og hørte Principerne, som han lærte. Jeg er ogsaa taknemmelig for, at jeg lever i Præsident Youngs Dage. Jeg kan bevidne, at han har udført de Principer, som Joseph lærte, og at Gud har været med dette Folk indtil nærværende Tid. Lad os bestandig være dicterede af Inspirationens Aand, og at det maa være saaledes, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Broder Fishburns Chor sang: „O Zion forever.“

Ældste Erastus Snow talte til Conferencen. Frelseren sagde: „Søger først Guds Rige og dets Retfærdighed, saa skulle og alle disse Ting tillægges Eder.“ Hvis vi bestandig erindre, hvorfor vi ere samlede og ikke give Plads for Egennytte, ville vi kunne naae det Maal, som

vi havde isigte, da vi forenede os med Jesu Christi Kirke. Hvis Præstedømmet, Alle vare bestemte paa at understøtte Guds Rige og forsvare dets Interesser, vilde Herrens Tjenere ikke have megen Vanskelighed med at veilede Folket, men Klinten voxer endnu blandt Hveden. Vi have gjort store Anstrængelser for at tilveiebringe Forening i vore Handels-, Fabriks- og andre Interesser. Resultaterne have været meget tilfredsstillende, men der findes Mange, som ere taabelige nok til at gaae tilside for nogle Skillings Skyld, uden at ændse den vise Fremgangsmaade, som næsten overalt bliver fulgt. Saadanne ere blinde, de tillade, at nogle faa Dollars staae mellem dem og Guds Rige. Vi skulle lære at skjelne mellem vore Venner og vore Fjender. Istedetfor at indføre maskinfabrikerede Sager, burde vi indføre Maskinerier, og hvis vi ikke endnu ere istand til at frembringe alle de raa Materialier, som vi behøve, lad os da indføre saa meget, som vi behøve deraf, indtil vi selv kunne frembringe det. Lad os arbeide paa at forøge de nødvendige raa Materialier, saasom Uld, Hør, Silke m. m. Istedetfor at vore Hustruer og Døttre promenere paa Gaderne, klædte paa de phantastiske udenlandske Moder, var det meget mere passende, at see dem beskjæftigede med noget Nyttigt; Salt Lake City overgaaer ethvert andet Settlement i Territoriet i denne Henseende, og jo før saadanne Onder afskaffes jo bedre. Jeg var En af dem, der grundlagde denne Stad, og En af de første To, som stode paa denne Jordbund, og tager mig derfor den Frihed at udtale mine Følelser med Hensyn til disse Sager. Amen.

Broder Fishburns Chor sang Canonen: „I will lift up mine eyes to the hills."

Præsident Brigham Young holdt en interessant Tale, indeholdende Instruxer om forskjellige Gjenstande. En ordret Gjengivelse vil blive offentliggjort om kort Tid.

Conferencen hævet til Kl. 2 Eftermiddag.

Choret sang: „The towers of Zion soon shall rise."

Bøn af Ældste George B. Wallace.

---

Eftermiddag Kl. 2.

Forsamlingen kaldtes til Orden af Præs. Geo. A. Smith.

Choret sang: „Glorious things are sung of Zion."

Bøn af Ældste Franklin D. Richards.

Choret sang Canonen: „How beautiful upon the mountains."

Ældste George Q. Cannon præsenterede Navnene paa 16 Missionairer, som vare kaldede til Staterne, og paa 3 til Sandwichsøerne. Det foresloges, at de Hellige understøtte disse Brødre ved Tro og Bønner. Eenstemmigt vedtaget. Derefter foreslog han Kirkens Authoriteter til Opholdelse som følger:

Brigham Young som Præsident for Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige; George A. Smith som hans første, og Daniel H. Wells som hans anden Raadgiver.

Orson Hyde, Præsident for de tolv Apostlers Qvorum, og Orson Pratt, sen., John Taylor, Wilford Woodruff, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow, Franklin D. Richards, George Q. Cannon, Brigham Young jun., Joseph F. Smih og Albert Carrington som Medlemmer af nævnte Qvorum.

John Smith, Patriarch for hele Kirken.

John W. Young, Præsident over denne Stav af Zion, og George B. Wallace og John T. Caine hans Raadgivere.

William Eddington, John L. Blythe, Howard O. Spencer, Claudius V. Spencer, John Squires, William H.

Folsom, Emanuel M. Murphy, Thomas E. Jeremy, George W. Thatcher, Charles S. Kimball, Joseph L. Barfoot, Samuel W. Richards, Nathaniel H. Felt, John P. H. Rumell, Miner G. Atwood, Hampden S. Beatie, William Thorn, Dimick B. Huntington og Theodore McKean som Medlemmer af Høiraadet.

John Young, Præsident for Overpræsternes Qvorum; Edwin D. Woolley og Samuel W. Richards hans Raadgivere.

Joseph Young, Præsident for de overste syv Præsidenter for de Halvfjerdsindstyve, og Levi W. Hancock, Henry Harriman, Albert P. Rockwood, Horace S. Eldredge, Jacob Gates og John Van Cott som Medlemmer af det nævnte Præsidentskab.

Edward Hunter, præsiderende Biskop, og Leonard W. Hardy og Jesse C. Little hans Raadgivere, hvis de ville holde Viisdomsordet.

Benjamin L. Peart, Præsident for Ældsternes Qvorum, Milton H. Davis og Abinadi Pratt hans Raadgivere.

Samuel G. Ladd, Præsident for Præsternes Qvorum, Robert Price og Wm. McLaughlin hans Raadgivere.

Adam Spiers, Præsident for Lærernes Qvorum, og Henry J. Doremus og Martin Lenzi hans Raadgivere.

James Leach, Præsident for Diakonernes Qvorum; Peter Johnson og Charles S. Cram hans Raadgivere.

Brigham Young som Forvalter for Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Truman O. Angell, Kirkens Architekt.

Brigham Young, Bestyrer for det vedvarende Emigrationsfond, bestemt til de Fattiges Indsamling. George A. Smith, Daniel H. Wells og Edward Hunter hans Medhjælpere og Agenter for nævnte Fond.

George A. Smith, Kirkens Historieskriver og General-Registrator, og Wilford Woodruff hans Medhjælper.

Alle Forslag bleve, som sædvanlig, eenstemmig vedtagne.

Ældste Franklin D. Richards sagde, at Ansvarligheden for de, som sige sig at være Sidste-Dages Hellige, stedse forøges. Byrden ved at frembære dette store Værk hviler paa Alles Skuldre, dog kun Faa forstaae det, men Tiden synes at nærme sig, da Enhver maa være paa sin Post for at udrette de Vedtægter, som ere nødvendige for Guds Riges Velfærd. De, som ikke kunne see de Fordele, som Handelsforeningerne fremkalde, maae i Sandhed være blinde. Præsident Young har allerede fortalt os, at der derved i den korte Tid er sparet for Territoriet ikke mindre end 600,000 Dollars. Ikke alene ere de pecuniaire Fordele betydelige, men desuden nyder man Glæden af at passe sin egen Forretning, uden Fremmedes Indblanding. En høitstaaende Besøgende her i Byen har fornylig erklæret, at vor bedste Fremgangsmaade vilde være at invitere fremmede Capitalister for at udvikle Territoriets Hjælpekilder. Dette vilde være den meest forrykte Fremgangsmaade, som vi nogensinde vilde kunne indlade os paa. Herren har befalet sine Tjenere at opbygge Zion og forene hans Folk. De Hellige tiltage i Tro og gode Gjerninger, men der gives endnu Leilighed til Forbedring. Maae vi bestandig tiltage i Enighed og i ethvert godt Evangeliets Princip. Amen.

Broder Fishburns Chor sang: „Great is the Lord."

Præsident Geo. A. Smith sagde: Jeg har glædet mig ved at høre de Instruxer, som ere blevne givne, thi det viser, at Ældsterne tiltage i Viisdom. Jeg er ogsaa glad ved, at vi ere ifærd med at udsende saa mange erfarne Ældster for at prædike Evangeliet for Indvaanerne

af vort eget Land. Lige siden jeg først blev bekjendt med Evangeliet, har jeg aldrig forsømt nogen Leilighed til at bære Vidnesbyrd om dets Sandhed. Jeg veed, at Propheten Joseph glædede sig ved, at Loven om det celestiale Ægteskab blev saaledes oprettet, at al Jordens og Helvedes Magter ikke kunde ødelægge den. Agenten for et Bibelselskab spurgte mig for nogen Tid siden, om Biblen var i Circulation i vort Territorium; jeg svarede, ja visselig, thi det er netop den Bog, der understøtter vor Tro og Lære, i Særdeleshed Læren om Fleerkoneri. Der findes nogle Skriftsteder, som Eenkonister benytte som Beviser imod Fleerkoneri. I et af Apostlen Paulus's Breve staaer der: „Det bør en Biskop at være een Qvindes Mand." Det eneste man kan faae ud deraf er, at en Biskop bør være en gift Mand. De Mænd, Skriften fremhæver som Mønstre paa Godhed og Gudhengivenhed, vare Fleerkonerister, hvorpaa Jacob er et fremtrædende Exempel. Da Jesus var paa Jorden, udtalte han sig imod Skjørlevnet, Horeri og andre Synder, men han sagde ikke et Ord imod at have flere end een Hustru; han sagde, at han var ikke kommen for at tilintetgjøre Loven, men for at stadfæste den, og den Lov, til hvilken han hentydede, anerkjendte ikke alene, men befalede endog i visse Tilfælde Fleerkoneri. De gamle Propheter, som vare befuldmægtigede og udsendte af Gud for at advare Folket mod deres Ugudelighed, under Straf af Herrens Forbandelse, hvis de ikke afløde, udtalte sig mod alleslags Forbrydelser, men ikke et Ord mod at have flere Hustruer, skjøndt det er velbekjendt, at de gamle Patriarcher øvede Fleerkoneri og at det kaldtes for den Patriarchalske Ægteskabsorden. Hvis Fleerkoneri var en Synd, vilde Propheterne have været under Forbandelsen, naar de ikke udtalte dem derimod. Abraham kaldtes for de Trofastes Fader, og mange „Christne" tale om at gaae hen til Abrahams Skjød — dog var han en Fleerkonerist. Alle „Christne" forvente at gaae ind til det nye Jerusalem, men hvis de nogensinde komme der, ville de finde tolv Porte, og paa disse Navnene paa Jacobs og hans fire Hustruers tolv Sønner. Visselig ingen Eenkonist vil ønske at komme der, og da dette er Tilfældet, hvorledes kan da en Eenkonist nogensinde komme saalangt? Jeg vil endvidere sige, at den Mand eller Qvinde, som opløfter sin Røst imod dette Princip i Guds Regjering, vil aldrig komme ind i det nye Jerusalem. Maa Gud hjælpe os til at faae Adgang dertil, er min Bøn. Amen.

Forsamlingen hævet til Løverdag Formiddag Kl. 10.

Choret og Forsamlingen sang: „Praise to the man who communed with Jehovah."

Bøn af Biskop Lorenzo D. Young.

---

Løverdag Formiddag Kl. 10.

Forsamlingen kaldtes til Orden af Præsident Brigham Young.

Broder Fishburns Chor sang: „An angel from on high," og efter Bønnen „With all my powers of heart and tongue."

Ældste George Q. Cannon talte til Conferencen om celestialt Ægteskab. En ordret Gjengivelse vil om kort Tid blive offentliggjort i „Deseret News." Han oplæste derefter Navnene paa syv Missionairer til Staterne, foruden C. M. Caste som Missionair til Sverrig.

Conferencen gav sit eenstemmige Bifald dertil.

Den velbyrdige Hr. Coe, som fornylig havde besøgt Palæstina, blev præ-

senteret for Conferencen. Han gav en kortfattet Beretning over hvad han iagttog paa Reisen i dette Land.

Præsident B. Young gjorde nogle korte Bemærkninger med Hensyn til det 109de Stykke i Pagtens Bog angaaende hvorledes det blev indrykket af Oliver Cowdery imod Propheten Joseph Smiths Ønske.

Conferencen hævet til Søndag Formiddag Kl. 10.

Choret sang: „The time is nigh."

Bøn af Præs. George A. Smith.

---

Søndagen den 10de October Kl. 10 Formiddag.

Forsamlingen kaldtes til Orden af Præsident Geo. A. Smith.

Choret sang: „God moves in a mysterious way."

Bøn af Ældste Joseph F. Smith.

Choret sang: „Come, O thou king of kings!"

Ældste Brigham Young jun. sagde: Hvis Israels Ældster kunde rigtig paaskjønne det store Privilegium, som de nyde ved at kunne forklare Himmelens Sandheder, vilde de ikke give Plads for Menneskefrygt saameget som de gjøre. Jesus sagde, medens han var paa Jorden, at Evangeliet skulde prædikes for Jordens Fattige og Ydmyge. Aarsagen dertil er meget klar, thi det var dengang som nu kun Jordens Fattige og Ydmyge, som vilde annamme det. For at kunne naae den Stilling, som Gud ønsker, vi skulle indtage, er det nødvendigt for os at udføre vore daglige Pligter og adlyde den Almægtiges Tjeneres Raad. Hvis de anmode Folket om at yde Midler til Templets Opbyggelse eller til Fattiges Indsamling, er det ligesaa magtpaaliggende at adlyde denne Anmodning, som at blive døbt til Syndsforladelse. Naar Brudgommen kommer, hvorledes skulle vi da blive underrettede om hans Komme? Jeg formoder, at vi ville faae Underretning derom af Guds Tjenere.

Naar vi ikke adlyde dem nu, ville vi heller ikke have Tro nok til at adlyde dem, naar den Tid kommer. Var det nødvendigt, kunde alle de gode Hellige staae op en masse og afgive det Vidnesbyrd, at Israels Ældsters Raad have været saaledes, at de ved at adlydes, ville bringe nærværende og tilkommende Salighed for de Sidste-Dages Hellige. De Helliges nuværende Stilling, sammenlignet med Verdens, vil godtgjøre denne Kjendsgjerning. Maa Gud hjælpe os til at holde de Pagter, som vi have indgaaet i Jesu Navn. Amen.

Broder Fishburns Chor sang: „Let those who will repine at fate."

Ældste Joseph F. Smith sagde: Det er en stor Velsignelse, at vi blive veiledte af Mænd, som ere inspirerede af den Almægtige. Vi kunne ikke forvente større Velsignelser, førend vi lære at vurdere de, vi allerede besidde. Skjøndt vi ere mere forenede end noget andet Folk paa Jorden, er der dog god Leilighed til Forbedring iblandt os, selv i denne Henseende. Jeg er idag taknemmelig, fordi vi have den Fortjeneste at blive ilde omtalte af de Ugudelige og at Apostaterne rase, thi det er et Beviis for, at Gud er med os. Gud og Belial ville aldrig blive Venner. Djævelen vil aldrig være villig til at anerkjende de Retfærdiges Handlinger. Ingen behøver at frygte for os, thi vi ville kun alle Menneskers Vel. Hvis vi opholdte de Onder, som existere i Verden, som Horeri, Drukkenskab osv., vilde Verden sandsynligviis ikke tale Ondt om os. Mangelen paa disse Onder i vor Midte viser Verdens Mennesker deres egen Ugudelighed, og opvækker hævn-

gjærrige Følelser hos dem. De Sidste-Dages Hellige burde forøge deres Flid og Trofasthed i at holde Guds Befalinger fra idag af. Maa Gud fremskynde sit Værks Fuldførelse, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Broder Fishburns Chor sang: „Hard times come again no more."

(Fortsættes Side 90.)

## *Skandinaviens Stjerne.*

Den 15de Decbr.

### Frafald og dets Aarsager.

(Fra „Deseret News")

Næsten 40 Aar ere henrundne siden Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige blev organiseret, og de have givet riig Erfaring til dem, som nøie have iagttaget Tidernes Gang og studeret Kirkens Historie. For de, som have været og ere Medlemmer, har Kirken været som en Skole, i hvilken man studerer Menneskenes Natur under Omstændigheder, som have lagt saavel dens bedste som værste Sider for Dagen. Det er, med Sandhed, bleven bemærket, at et Menneske kunde hverken kjende sig selv eller sine Medmennesker førend det og de underkastede sig Evangeliet i sin Fylde og Reenhed, thi først da vil enhver god eller ond Egenskab, om de maatte være i Besiddelse af, komme for Lyset, og deres sande Charakteer kjendes. En Mand bliver under Evangeliets Indflydelse enten trofast og sanddru eller utro og daarlig, thi han kan ikke, ved at foregive at troe Sandheden og staae i Forbindelse med Kirken, staae stille, men han maa enten gaae frem eller tilbage. Tegnene paa hans Frem- eller Tilbagegang ere ved lang Erfaring blevne saa let kjendelige for de Hellige, at de ikke have den mindste Vanskelighed ved at fatte hans sande Stilling.

Der ere visse Regler, som ikke kunne overtrædes, uden at have Frafald tilfølge. Erfaringen har godtgjort, at det er dødbringende for Troen paa Evangeliet at hengive sig til Horeri og Vellyst, thi det er saa stridende mod Evangeliets Aand, at den ikke vil forblive hos det Individ, som udøver det. Ligeledes har Erfaringen godtgjort, at total Frafald tidligere eller senere ufeilbarligen vil være Følgen af at tale ilde om Præstedømmet eller den Myndighed, som Gud har sat i sin Kirke til at styre samme. Dette er to Regler eller Love, som en næsten 40 Aars Erfaring har godtgjort, ikke kunne overtrædes uden at have Frafald tilfølge, medmindre de Paagjældende omvende dem i Ydmyghed og Oprigtighed, og derved faae Tilgivelse. Kundskab, Indflydelse og Stand ere under mange Omstændigheder til Fordeel, men saadanne Egenskaber nytte ikke til at afværge Følgerne af disse Loves Overtrædelse. Straffen er lige for Alle, fra den Høieste til den Laveste, fra den Rigeste til den Fattigste, fra den meest Lærde til den meest Ulærde, Alle ere underkastede samme Betingelser.

Foruden disse, er der talrige andre Love, som burde iagttages, men Pladsen tillader os ikke at navngive dem og desuden ere de godt kjendte af Kirkens Medlemmer. Naar de ere overtraadte bliver det snart bemærket, selv om den, som har overtraadt, ikke har mindste Anelse derom. Hvis en Mand er uærlig, gjerrig, tager uberettiget Fordeel af sin Næste, forsømmer sine Pligter og ikke lever overeensstemmende med sin Religion og nyder Glæde i de Ugudeliges Selskab og fortsætter med alle eller nogle af disse Ting, bliver Tilliden til ham svag; thi det vil kunne spores, at han ikke er i Besiddelse af nogen god Aand, og de, der kjende ham, ere forberedte paa Følgerne, nemlig, Mangel paa Tro og til Slutning Frafald, medmindre han omvender sig.

Af alle de, som ere faldne fra denne Kirke, have vi aldrig kjendt eller hørt Tale om en Eneste, som faldt saalænge han eller hun udførte sine Pligter. Mange have tabt deres Tro og ere blevne udelukkede, fordi de have givet efter for Horeriets og Vellystens Aand; Mange ere ogsaa ved at følge Lucifers Exempel og stride mod lovmæssig Myndighed, liig ham blevne udelukkede fra de Retfærdiges og Dydiges Samfund, og Mange ere ligeledes udelukkede formedelst andre Overtrædelser, men naar eller hvor i hele Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Helliges Historie blev der nogensinde udelukket Nogen, som trofast og ydmyg opfyldte sine Pligter som en Guds Tjener og Hellig; et saadant Tilfælde har aldrig fundet Sted.

Vi vide, at der næsten aldrig er bleven udelukket nogen fremragende Mand af Kirken, uden han har gjort den Paastand, at han var udelukket uden Grund. Saadanne Folk, lige fra den navnkundige Hurlburts Dage indtil nu, have, hvis man kunde stole paa deres Paastande, været overmaade retfærdige; de toge ikke feil, nei, det var Joseph eller nogen Anden som tog feil eller var i Mørke eller var falden. De have fremdeles ofte paastaaet, at de troede ligesaa fast paa Kirkens Lærdomme som nogensinde før og vidste, at de vare sande, men Authoriteterne vare forkeerte, Manden som holdt Nøglerne havde overtraadt og var i Mørke; dette var Tilfældet i Kirtland, hvor Apostaterne endog truede dem paa Livet som bare Vidnesbyrd om, at Joseph var en sand Prophet og ikke falden; og fremdeles Tilfælde indtil de Dage, da William Law sad som Judas i Raad og tilbords som Guds Prophets intime Ven og til samme Tid lagde hemmelige Planer med hans Fjender for at tage hans Liv. Saameget foregav denne usle Mand at troe paa Evangeliet, at han, efterat have sagt at Joseph var en falden Prophet, selv forsøgte at organisere en Kirke, hvis Prophet han selv vilde være. Valgte to andre Apostater til at være hans Raadgivere samt udkaarede tolv ligeledes Apostater til at være Apostler. Dette var den høieste Grad af Hykleri og Frækhed, og det er et Særkjende for Apostater, at de overhovedet paatage sig Mine af at være overordentlig fromme, og der kunde ikke existere Mænd som tilsyneladende vare mere retfærdige end nogen af de Apostater, som tidligere bleve udelukkede af Kirken. I det de Sidste Dages Hellige agte sande religieuse Følelser see de med Mistanke paa Hykleri; thi det er et Kjendetegn paa Frafald. Et andet Kjendetegn er, at naar Mænd have indtaget Apostasiens Aand, blive de strax meget godt lidte af de Ugudelige. De, der søgte at styrte Kirken og at dræbe Joseph i Kirtland, i Far-West og i Nauvoo, glædede dem, naar de hørte, at Mænd vare faldne fra og vare Joseph utro. Saalænge de forbleve trofaste, bleve de hadede af de Ugudelige ligesaameget som han, men aldrig saasnart begyndte de

at arbeide imod ham, forend de Ugudelige bleve deres bedste Venner og hilste dem Velkommen. Dette Resultat slaaer aldrig feil i Frafaldstilfælde.

---

(Fortsat fra Side 88.)

Ældste Erastus Snow sagde: Himmeriges Rige er liig et Net som kastes ud i Havet og fanger alleslags Fisk. Nogle, hvis Opforsel langtfra stemmer med Jesu Christi Evangelium, hænge endnu ved os. Vi ere ofte saa nidkjære for at frelse Saadanne, at vi holde paa dem, indtil de skade Andre, som blive smittede af dem. Jeg er bedrøvet ved at erfare, at uagtet den sidste Conference stemte for alene at understøtte Zions Venner i deres Handel, finde vi dog alligevel, at nogle af de Helliges bittreste Fjender endnu afhænde mange Varer heri Byen. Det er paa Tiden, at vi begynde at ære vore Pagter. De som ikke ville holde deres Pagter i Ære ville gaae tilbage og Livets Kilde vil udtorres hos dem. Vi burde følge vor Præsidents Exempel; han er altid gaaet foran med enhver god Gjerning, ligesom han var den Forste, der indførte Maskiner og anlagde Fabrikker o. s. v. Hvo der lægger sin Haand paa Evangeliets Plov og derefter vender om, er ikke Riget værd. Derfor, naar Brødrene blive kaldede til at nedsætte dem i Syden, føler jeg mig bedrøvet over dem, som finde paa Undskyldninger og forlade deres Mission. Bomuldsavlen burde ikke forsommes. Bomuldsavlens Clima er sundt og godt for Sidste Dages Hellige. Det er sandsynligt, at Dødeligheden heri Byen har været 50 pCt. større i Forhold til Folkemængden, end der. Amen.

Præsident Geo. A. Smith sagde: Den Fremgangsmaade vi bruge er beregnet paa at tømme vore Lommer. Vi indføre næsten Alting og udføre Ingenting. Vi burde være oplivede ved denne Kjendsgjerning. Er der ikke Noget vi kunne frembringe og udføre? Vi kunne opdrætte gode Heste og godt Qvæg til Udforsel. Vi kunne garve Læder til Fodtoi. Vi kunne indføre Faar og tage vare paa de, vi allerede have, og derved forsyne vore Fabrikker med Uld. Vort hjemmelavede Tøi er varmt, behageligt og smukt. Istedetfor at indføre Ost, burde den laves her, og ethvert Ward i Territoriet burde have et Meieri. Lad dette Raad blive fulgt i enhver Stad og Settlement i Territoriet. For 37 eller 38 Aar siden sagde Herren til sit Folk: „Lad Eders Klæders Pryd være Eders egne Hænders Arbeide.“ Vi burde følge den Mands Raad og Exempel, som Gud har givet os til Leder. Vi ere blevne velsignede overmaade meget, og det er Resultatet af at følge den Vei, som Gud ved sin Tjener Brigham har anviist. Gud give, at vi maae være istand til at holde vore Pagter. Amen.

Conferencen hævet til Efterm. Kl. 2.

Choret sang: „I'll praise my Maker while I've breath.“

Bøn af Ældste John T. Caine.

---

Eftermiddag Kl. 2.

Forsamlingen kaldtes til Orden af Ældste George Q. Cannon.

Choret sang: „O my Father, thou that dwellest.“

Bøn af Ældste George Q. Cannon.

Den hellige Nadvere blev uddeelt til Forsamlingen.

Præsident Brigham Young holdt en lærerig Tale om en Biskops Embedes Beskaffenhed og de Pligter, som henhøre dertil; ligeledes om det hellige Præstedømmes Beskaffenhed og dets Virkninger; om Hjemmefabrikker, Handelsforeninger og dermed beslægtede Gjenstande, som vil udkomme i sin Heelhed i „Deseret News“ om kort Tid.

Broder Fishburns Chor sang: „Pray for the peace of Deseret.“

Præsident Geo. A. Smith sagde: Mormons Bog er nu bleven trykket med „Deseret Alphabetets“ Typer; ligeledes nogle Begyndelses Lærebøger. Det var ønskeligt, om Biskopperne og Andre vilde interessere dem for dette Alphabet og udsprede Bekjendtskabet dertil. Silkeavlen burde skjænkes større Opmærksomhed end hidtil. De qvindelige Hjælpeforeninger vilde gjøre vel ved at plante Morbærtræer. Biskopperne burde i ethvert Ward paasee, at der bliver plantet saamange Rør, at Warderne kunne faae tilstrækkelig deraf til Feiekoste. Det er en Skam for os, at vi ere saa langsomme til at anvende sand Oeconomi. Jeg siger, der burde være Nidkjærhed for Oeconomi og for Udførelsen af Præsidentens Raad. Hvo som vil gjøre det opløfte den høire Haand. En Masse Hænder bleve opløftede. Maa Herren styrke os i vore gode Vedtægters Udførelse. Amen.

Præsident Daniel H. Wells sagde: Ved en vis Leilighed udgav Propheten Joseph et Skrift angaaende vor Regjerings Styrelse. Han tilraadede Slaveriets Ophævelse og at give Slaveeierne Godtgjørelse for de Pengetab, der derved vilde tilføies dem. De Forenede Staters senere Erfaring har godtgjort, hvormegen Elendighed Nationen kunde have undgaaet ved at følge Prophetens Raad. Dette er ogsaa ofte Tilfældet hos os, naar vi ikke kunne indsee, hvad der tjener til Gavn for os førend vi lære det gjennem bitter Erfaring. Vi ere tilbøielige til at gaae vor egen Vei istedetfor den som Herren ved sine Tjenere anviser. Vi ønske at bygge Templet, og vi haabe, at Biskopperne ville sende de nødvendige Vogne til Steenkjørsel, saa at vi kunne faae et Sted, hvor vi kunne udføre de hellige Ordinancer for Levende og Døde. Den Mand, som undlader at betale Tiende, hans Sjæl krymper sammen saaledes, at der ikke er nogen Plads for Rigets Velfærd. Maa Gud hjælpe os til at udføre ethvert retfærdigt Princip er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Ældste Geo. Q. Cannon oplæste Navnene paa ni Missionairer, som bleve kaldede til at gaae paa Mission.

Præsident Brigham Young foreslog at hæve Conferencen til den 6te April 1870, og da atter mødes paa samme Sted.

Choret og Forsamlingen sang: „The Spirit of God like a fire is burning.“

Taksigelse af Præs. Geo. A. Smith.

John Nicholson,
Conferencens Skriver.

# Correspondance.

## Amerika.

Salt Lake City, den 9de Novbr. 1869.

Ældste Jesse N. Smith.
Kjære Broder!

I Selskab med Præsident Young, Ældsterne O. Pratt, W. Woodruff, Joseph Young sen., Joseph F. Smith og A. M. Musser er jeg just hjemkommen fra en meget hurtig Reise gjennem Utah, Juab og San Pete Countyer. Vi afholdte 27 Forsamlinger. Jeg overværede 20. Selskabet deelte sig engang imellem. Det er over et Aar siden Præsident Young besøgte San Pete. Jeg var meget fornøiet med de gode Følelser, som Brødrene der lagde for Dagen. I Mount Pleasant saavelsom i alle de andre Byer kom Befolkningen ud for at hilse Præsidenten Velkommen ved hans Ankomst. Jeg forbausedes over Folkets store Antal. I Fort Ephraim gjorde de Hellige dem megen Umage for at vise deres Glæde over Besøget. Tusinder vare paa Gaden for at hilse Velkommen. Vi afholdte to Forsamlinger, men Forsamlingshuset var for lille til at rumme den store Masse, som stimlede sammen. Store Fakler bleve benyttede til at lyse til og fra Forsamlingen. Broder K. H. Bruuns Huus var illumineret med chinesiske Lanterner med det første Præsidentskabs Navne. De Forenede Staters og de skandinaviske Nationers Flag vaiede. En Fakkelprocession med Musikkorps omringede det Huus, hvori Præsident Young opholdt sig, og afsang Sange af deres egen Composition.

Næste Morgen blev Præsidenten besøgt af flere Hundrede Skoleborn, som sang nogle Sange. Præsident Young holdt en kort Tale, hvori han takkede for den hjertelige Imødekommen, som blev viist ham og hans Brødre. Han blev opvartet med ægte skandinaviske Retter, hvis Fortrinlighed fremkaldte udeelt Bifald. Saadanne Maaltider ere sjeldne i Utah. Præsidenten besøgte Meubel- og Maskinværkstederne, hvilke vidnede om Brødrenes Kunst, Flid og Evne til at forarbeide deres egne Meubler. I Manti overværedes Udstillingen af hjemmefabrikerede Varer, som vare meget rosende for Brødrene og Søstrene der.

Geo. A. Smith.

---

## Norge.

Langesund, den 26de Novbr. 1869.

Præsident Jesse N. Smith.
Kjære Broder!

Just hjemkommen fra mit Besøg i Christiania, tilskriver jeg Dem disse Linier for at tilkjendegive Dem min Stilling og mine Følelser. Jeg har siden jeg sidst skrev til Dem missioneret paa Vestlandet, og omendskjøndt den store Masse

af Folket vender døve Øren til Evangeliet, er jeg dog lykkelig ved at kunne sige, at Adskillige ere tillagte Menigheden i dette District. De Hellige ere i Almindelighed glade og trofaste i deres Pagt med Gud, men ere vidt adspredte i dette District, (omtrent 100 norske Mile) og saaledes mindre begunstigede med Besøg af Herrens Tjenere, navnlig de fra Zion. Dog have vi nylig været beærede med Ældste L. P. Borgs Nærværelse, og han gjorde sin yderste Flid for at besøge de Hellige i deres Huse lige op til Stavanger. Hans Nærværelse var af uendelig Vigtighed baade for mig og de Hellige, og det bragte os fornyet Liv og Aand; Erindringen om ham er levende i de Helliges Hjerter, thi han er en god Mand og er elsket. Flere gode Forsamlinger bleve afholdte.

Som ovenfor meddeelt har jeg været i Besøg i Christiania, og den Tid, jeg der tilbragte sammen med Præsident Fjeldsted, vil jeg aldrig glemme, thi han var mod mig som en kjærlig Fader mod sit Barn og tildeelte mig Trøst og Opmuntring. Jeg overværede flere gode Forsamlinger der, og mange ypperlige Raad og Lærdomme bleve givne, i Særdeleshed trængte Præsident Fjeldsteds Ord dybt ind i Hjertet. Enhver sand Hellig og alle Oprigtige ere glade og lykkelige i hans Nærhed, medens, efter hvad jeg kunde forstaae, Hyklere og Overtrædere føle dem lidt forlegne, thi de forstaae, at han kan see dem lidt længere end til Tænderne. Vi havde ogsaa Sang og Musik om Aftenen under Præsident Fjeldsteds umiddelbare duelige Ledelse, og den bedste Orden og Harmoni gjorde sig gjældende, og jeg forbausedes over den utrættelige Iver, med hvilken han ordnede det Hele. Enighed og gode Følelser vare fremherskende.

Hvad nu mig selv angaaer, da er jeg glad og fornøiet i min Stilling, og min hele Længsel og Attraa er at fremme Evangeliet og ære min Kaldelse, samt vise ubetinget Lydighed i hvilkensomhelst Plads Herren gjennem sine Tjenere vil stille mig, thi deri ligger hele min Lyksalighed. Min Længsel er stor efter at komme hjem til Zion; ikkedestomindre er jeg villig til at være hvor Herrens Tjenere ønske eller Omstændighederne fordre det. Sluttelig er De hilset paa det Kjærligste fra mig, og ønskende, at disse Linier maae træffe Dem i bedste Velgaaende, tegner jeg mig Deres ringe Broder

Borre Jensen.

---

## Sverrig.

Gøteborg, den 4de December 1869.

Præsident Jesse N. Smith.
Kjære Broder.

Deres Skrivelse af 27de November har jeg modtaget og takker for samme.

Det glæder mig, at Regnskaberne ere overeensstemmende og jeg takker Dem meget, kjære Broder Smith, for Deres Velvillie imod mig som en Medarbeider under Deres Veiledning, og jeg vil med Herrens Hjælp udføre min hellige Kaldelse som Arbeider i Viingaarden efter bedste Evne og tage vare paa den gode Sæd og holde den reen for Ukrudt.

I de senere Dage have vi afskaaren

nogle tørre Grene af Træet, thi jeg troer Frelserens Ord, at naar Saltet har mistet sin Kraft, duer det til Intet, uden at kastes ud og trampes under Fødder.

Til samme Tid have vi havt den Glæde at døbe Nogle og indpodet dem i det sande Viintræ. Brødrene, som arbeide i Evangeliets Tjeneste, ere gode og trofaste Mænd og gjøre Alt hvad der staaer i deres Magt for at forkynde Guds aabenbarede Sandheder for Menneskene, som endnu sidde i Mørke, men der udfordres meget Arbeide for at bringe Menneskene til at leve som Hellige, thi Sectismen er stor.

Til de Helliges Ære maa jeg sige, at de ere villige til at lade dem lede af Præstedømmet, som er sat til at vaage over dem. De ere i Almindelighed fattige paa denne Verdens Gods, men opfylde efter bedste Evne deres Pligter og hjælpe til at rulle Gjerningen fremad, derved nydende Haabet om snarlig Udfrielse fra Trældommens Aag.

Vore Søndagsforsamlinger ere temmelig godt besøgte af Fremmede, som lade til at lytte med Opmærksomhed til hvad vi have at forkynde. Tiden vil vise Frugterne.

Med kjærlig Hilsen til Dem selv, Broder L. Larsen samt Brødrene paa Contoiret tegner jeg mig Deres i Fredens Evangelium forbundne Broder og Medtjener

Samuel Pedersen.

---

# Joseph Smiths Levnetsløb.

August 1841. (Fortsat fra Side 80.)

Onsdag den 22de.

Nauvoo Stavs Høiraaad vedtog Følgende: Saasom dette Høiraad i tidligere Tider overeensstemmende med det første Præsidentskabs Raad og Instruxer blev nødsaget til at udføre timelige Forretninger for Kirken, og derved paadrog sig Gjæld og andre timelige Byrder, som det under andre Omstændigheder ikke vilde have paadraget sig, og eftersom de retmæssige Authoriteter, under hvilke timelige Sager henhøre, nu ere organiserede og paa deres Pladser, vedtages det, at dette Høiraad er beredt paa at overføre al Gjæld og timelig Forretning til de retmæssige Authoriteter.

Alpheus Cutler bemærkede: at han agtede at tilbringe den tilstundende Vinter i Granskovene, og han foreslog Elias Higbee til midlertidigt Medlem af Høiraadet under hans Fraværelse.

Et Antal Brødre reiste til Granskovene, som ligge 5—600 (engelske) Mile nord for Nauvoo ved Missisippifloden, for at hente Tømmer til Templet og „Nauvoo House."

Jøderne i Smyrna lide stor Forfølgelse paa Grund af deres Religion. „En blev kastet i Fængsel, fordi der savnedes en Kat," sige Aviserne derfra.

Løverdag den 25de.

Hyrum Smith, Søn af Hyrum og Jerusha Smith, døde, 7 Aar, 4 Maaneder og 28 Dage gammel.

En Conference blev afholdt ved Vinterhaven, Fox Island. 8 Ældster, 1 Præst, 2 Lærere, 1 Diacon og 140 Medlemmer repræsenteredes. Værket var i

Fremadskriden. Jeg hidsætter Følgende fra Ældste Wilford Woodruffs Dagbog. Vi forlode „Manitou Island" i Michigansøen Kl. 4 Eftermiddag paa Damperen „Chesapeake" af hvis 300 Passagerer 6 vare Medlemmer af Kirken. Den var ladet med en stor Deel Fragtgods og Kul, 80 Favne Brænde, 8 Muuldyr, Grise, Høns, Gjæs og Ænder.

Vi fortsatte uafbrudt vor Reise efter Chicago indtil Kl. 11½, da vi bleve overfaldne af en heftig Regnstorm. Orkanen rasede og oprørte Søen voldsomt, og der paafulgte en Scene, som jeg aldrig har seet Mage til paa alle mine Reiser over Land og Hav. Capitainen, Mandskabet og endeel af Passagererne forventede at gaae tilbunds, og hvis man skulde dømme efter Sagernes Stilling, var der tvde Leiligheder til at gaae under imod en til at blive frelste, men jeg troede, at Herren vilde frelse mig, min Hustru og vort Barn ved et eller andet Middel. Vi vare omtrent 40 (engl.) Mile fra Land, da Uveiret reiste sig, og jeg blev vækket af Søvnen ved Raabet: „Vi ere Alle fortabte." Den første Tanke, som krydsede mit Sind, var, at vi ikke vare fortabte; jeg sprang strax ud af Køien og gik op paa Dækket. Jeg saae, at vi vare i stor Fare, der var megen Vægt paa Skibets Forstavn, som stadigt overskylledes af Bølgerne, og man antog, at Vandets Vægt paa Forstavnen til sine Tider naaede 1000 Centner. Engang troede man, at Skibet aldrig vilde reise sig mere. Vandet fratog Muuldyrene Fodfæste og frigjorte alle de andre Dyr, som tilligemed Muuldyrene bleve skyllede ned i 2den Kahyt, hvor der fandtes 60 irske Passagerer, Mænd, Qvinder og Børn. I dette Øieblik fremkaldte Stormens Tuden, Vandets Larm, Tordenens Brag, Lynildens Glimt, Muuldyrenes Skryden, Grisenes, Ændernes, Gjæssenes og Hønsenes Skrigen, samt Mænds, Qvinders og Børns Sværgen, Beden og Raaben en samlet Lyd og Bevægelse som trængte gjennem Hjertet.

Vor første Opgave var at hjælpe Passagererne ud af Vandet og op paa Dækket, saa at deres Liv bleve sparede, hvorimod alle Dyrene med Undtagelse af nogle Muuldyr døde. Mange Centner Vand skyllede over Skibet indtil det næsten naaede Maskineriet og jagede Fyrbøderne ud af Maskinrummet.

Paa samme Tid gik den ene Rorkjæde itu og Skibet laa paa den ene Side. Jeg hørte igjen Raabet, at Alt var tabt, men omtrent 30 af os fik fat i begge Ender af Kjæden og holdte dem sammen, medens Ingenieuren sammenføiede dem med Staaltraad.

Der maatte tre stærke Mænd til for at styre. Medens Skibet laa paa Siden bortskylledes endeel af Kahytten og Ordre blev givet at kaste enhver bevægelig Gjenstand overbord. Af de 80 Favne Brænde, som vare opstablede paa den Side af Skibet som vendte nedad, gik de 40 Favne overbord paa een Gang, hvorved Skibet rettede sig. Jeg forventede, at Kahytten vilde være bleven bortskyllet og jeg forlod den i denne Forventning med Hustru og Barn 3 Gange. Vi vare i Mørke; thi alle Lamperne vare sønderslaaede.

Mændene ved Roret arbeidede haardt i 5 Timer før det lykkedes at vende Skibet for Vinden. Endelig gryede Dagen og Stormen lagde sig endeel. Kl. 4 om Eftermiddagen kom vi tilbage til „Manitou Island" efter at have tilbragt det Meste af 24 Timer under Stormen.

(Fortsættes.)

# Statistisk Rapport

over

## Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien.

For Aaret 1869.

| Conferencer. | Grene | Overpræster | Af de Halvfjerds | Ældster | Præster | Lærere | Diaconer | Medlemmer | Døbte | Udelukte | Emigrerede | Døde | Totalsum |
|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|
| **Danmark.** | | | | | | | | | | | | | |
| Kjøbenhavn | 7 | 1 | 2 | 66 | 25 | 18 | 19 | 743 | 167 | 82 | 70 | 12 | 871 |
| Aalborg . . . | 5 | | 2 | 58 | 13 | 10 | 7 | 506 | 83 | 38 | 60 | 7 | 594 |
| Aarhuus . . . | 7 | | 1 | 39 | 14 | 14 | 6 | 395 | 88 | 42 | 41 | 6 | 468 |
| Øerne . . . . | 5 | | 1 | 33 | 10 | 12 | 2 | 241 | 63 | 52 | 47 | 4 | 298 |
| | 24 | 1 | 6 | 196 | 62 | 54 | 34 | 1885 | 401 | 214 | 218 | 29 | 2231 |
| **Norge.** | | | | | | | | | | | | | |
| Christiania . . | 7 | | 3 | 64 | 33 | 43 | 10 | 661 | 100 | 49 | 44 | 6 | 811 |
| **Sverrig.** | | | | | | | | | | | | | |
| Stockholm . . | 11 | | 2 | 36 | 12 | 20 | 7 | 414 | 179 | 54 | 62 | 4 | 489 |
| Gotheborg . . | 5 | | 1 | 34 | 9 | 7 | 17 | 204 | 36 | 28 | 18 | 2 | 271 |
| Norrkøping . . | 5 | | 1 | 23 | 10 | 13 | 7 | 278 | 39 | 24 | 45 | 7 | 331 |
| Skaane . . . | 18 | | | 51 | 22 | 15 | 7 | 424 | 117 | 58 | 76 | 8 | 519 |
| | 39 | | 4 | 144 | 53 | 55 | 38 | 1320 | 371 | 164 | 201 | 21 | 1610 |
| Summa . . . | 70 | 1 | 13 | 404 | 148 | 152 | 82 | 3866 | 872 | 427 | 463 | 56 | 4652 |

## Indhold.



**Kjøbenhavn.**

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.